

NIEUWSBRIEF MOEDFEARREN 4 Januari '21

Vandaag, bij het schrijven en uitgaan van deze nieuwsbrief, horen we in een persconferentie over nieuwe aanhoudende maatregelen.

Het is druk op de IC's en de besmettingen lopen opnieuw hoog op. Zelfs met een tweede (en derde!) variant!

Enkele jaren geleden hoorde ik wel eens mensen zeggen: 'we hebben het veel te goed, een oorlog zou de mensen wel anders doen praten'.

Wel, we hebben geen oorlog, maar dit hakt er ook diep in! Veel mensen zijn er wel klaar mee!

Ons geduld wordt behoorlijk op de proef gesteld.

En niet alleen ons geduld, ook ons gedrag en ons empathisch vermogen. Want, je zal maar arts, politieagent, ambulancebroeder, verzorger/verpleger, leerkracht, of ... zijn! Hoe houden zij het nog vol?

En lukt het ons nog om contact te maken met God of met onze bron(nen) die ons kracht en steun kunnen bieden?

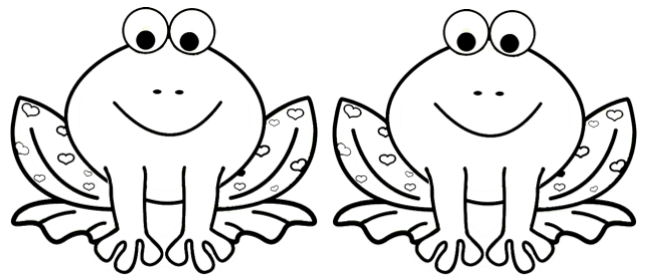
In deze nieuwsbrief proberen we het met een kwinkslag, om de moed er nog wat in te houden.
WTV

Een engel kwam uit engelland
en vroeg: wat is hier aan de hand?
De mensen zeiden onverschrokken
wij leven hier nu teruggetrokken
en houden ons op afstand,
dat moest van hogerhand.

De engel diende van repliek:
van afstand wordt je heus niet ziek!
maar luiheid en nalatigheid
kost je je ziel en zaligheid,
en vraagt ook om kritiek.
Probeer eens de mystiek!

Wij engelen weten van geduld
want wat in nevelen is gehuld,
daar hebben wij een relatie mee
probeer het ook een maand of twee.
Ga ook eens voor een Gods 'consult'
en wordt met liefde weer gevuld.

wtv

Twa kikkerts

Twa kikkerts oan 'e hip dy sprongen om yn 't lân,
de ien wie optimist, de oar swier op 'e hân.
't Wie melkerstiid, in wein mei folle bussen stûn,
ticht by in hikkedaam, se sprongen fan 'e grûn
ynienen rjocht omheech en ploften beide kjel,
troch eigen ûnferstân lyk yn in molkbus del.
Dêr swommen se oerstjoer, de bus wie boardefol,
de glêde kanten lâns, oant ien sei: " 'k wit it wol,
wy binn' ferlern, sis ik, wy ha it libben hân,
dit bodzjen jout ús neat, ik brûk leafst myn
ferstân."

Hy buor'le nei omleech, wylst d' oare krigel sei:
"Ik brûk myn poaten leafst en jou mysels net wei."
Hy sloech yn 't wylde wei en tocht: 'k wol net
ferhippe,
de molke reamme en skifte en skomme as griene
sjippe.
Oant op it lêst de froask nei oerenlang geploeter,
wol tige wurch fansels, mar libben, siet op bûter.
Doe kaam de boerefeint werom en seach
ferheard,
ús kikkert yn 'e bus en smiet him yn 'e feart.

Lear fan dyn kikkert dit: al rint it soms net mei,
Jou noait de moed ferlern en smyt dysels net wei.
Want hy dy 't moedich bliuwt, yn tsjinslach doar te
libjen,
Dy wint de striid op 't lêst en slagget yn syn
strijbjen!

- - -

Dizze kear haw ik de kar makke om ek ris in
luftich stikje oan te leverjen foar dit skriuwen fan " Moedfearren".
Mar wol in stikje mei in boadskip: Hâld fol, jout net
op, ek al is dit net altyd maklik. Litte wy oan en
omelkoar tinke, yn gebed, in groetenis
troch bygelyks de hân op te stekken as je mekoar
op ôfstân sjogge.....lytse dingen dy 't in soad
betsjutte kinne as jo bygelyks in hiele dei allinne
binne!

In hertlike groet fan,
GdW

DE SPIEGEL

Het liep al tegen het eind van de middag, toen ik nog even een ommetje ging maken in mijn dorp. Even een frisse neus halen en genieten van de winterse luchten.

Met al dat binnen zitten en die anderhalve meter, wordt je ook niet vrolijker.

Een paar straten verderop zag ik een dorpsgenoot in zijn tuin staan.

Ach, even een praatje maken dacht ik. "Wat een toestand niet?" zei ik, om ergens te beginnen.

"Ik sta op mijn moeder te wachten", zei hij, "mijn vrouw doet haar haar altijd op vrijdagmiddag. Ze is al 88, maar ze fietst nog als de beste. Ja we maken heel wat mee in deze wereld, zeg dat wel," zei de man.

"Het is een idiote wereld. Helemaal gedomineerd door de islam!"

Terwijl ik het nog had over de coronacrisis, had hij al hele andere gedachten.

"Ach, valt wel mee toch?", zei ik. "Welnee man" zei hij; "we worden overspoeld door islamieten. Overall zie je hoofddoekjes. Ik heb een hekel aan vrouwen met een hoofddoekje. Ik ben blij dat Geert een hoofddoekjesverbod in zijn verkiezingsprogramma heeft staan".

O jee, een PVV stemmer, dacht ik. Dat wordt een moeilijke discussie.

"Wat heb je dan tegen een hoofddoek?" vroeg ik. "Nou gewoon", zei hij. "Ik hou er niet van".

Ik twijfelde: zal ik een verhaal afsteken over respect, inlevingsvermogen of tolerantie of over vooroordelen, of fake news?

Maar voor ik van wal zou steken, riep hij hard: "daar komt mijn lieve moeder al aan op haar zwarte fiets".

Toen ze dichterbij kwam, zag ik het meteen; ze had haar hele hoofd vol met krulspelden en met daaroverheen een groene hoofddoek met rafels.

"Da's nou mijn moeder" zei hij. "Dat begrijp ik", zei ik, "maar ze draagt een hoofddoek!"

"Nou en?" ,zei hij. "Je kunt toch niet met krulspelden over straat?"

"Nee, dat is geen gezicht!", zei ik.

Ik nam enigszins verward afscheid van dit tafereel en dacht bij mezelf:

Wat had ik nu graag een spiegel bij me gehad. Niet voor de oude moeder met haar krulspelden, maar voor de buurman met een leeg hoofd.

PB

Pastoralia:

Bericht uit Rottevalle:

Jolanda en Lucas Westerhof hebben allebei Corona gehad. Jolanda heeft inmiddels haar werk weer deels op kunnen pakken, maar Lukas kampt nog steeds met vermoeidheids- en ademhalingsproblemen.

We wensen hen beterschap en hopen dat de klachten zullen minderen.

Berichten uit Surhuisterveen:

Zoals u vast al weet is het Suyderhuys gesloten voor bezoekers tot 21 januari vanwege Corona besmetting en ziekte onder bewoners en werknemers.

Dit is in de eerste plaats voor familieleden van de betrokkenen heel triest, maar van het hele huis vraagt het begrip en inzet van alle medewerkers en bewoners. Ook van onze gemeenten zijn er bewoners die ermee geconfronteerd worden. We wensen alle betrokkenen veel sterkte en hopen op beterschap en dat het Suyderhuys na 21 januari weer open kan gaan.

Mevrouw Schuurer was vlak voor de kerst gevallen en daarmee heeft ze haar schouder en knie pijnlijk gekneusd. Na onderzoek in het ziekenhuis is ze weer huiswaarts gekeerd. Het moet met rust genezen. Beterschap gewenst!

Voor Nies en Rens van de Kooi-Schilstra en hun zoon en schoondochter zijn de berichten over hun kleinzoon/zoon Stijn er niet beter op geworden. Stijn, nu amper 4 weken oud, moet vanwege leukemie al chemobehandeling ondergaan. Deze aandoening is nog maar kortgeleden vastgesteld en brengt de ouders, grootouders en overige familie in een vreselijk spannende, afwachende situatie.

We leven met jullie mee en hopen met jullie op hoopvolle berichten!

Mocht het zo zijn, dat u ons wat wil meedelen voor deze nieuwsbrief, schroom dan niet om het ons door te geven!

HOUD MOED! HEB LIEF! HEB GEDULD!